

Prelát: Hriešnikov napomínať

V tejto audio nahrávke ponúka biskup Javier Echevarría zamyslenie nad jedným z duchovných skutkov milosrdenstva. „Bratské napomenutie je povinnosťou každého kresťana. Keď nám niekto ponúka napomenutie pre naše vlastné dobro, mali by sme to vnímať ako vyjadrenie Božieho milosrdenstva.“

13.09.2016

Predchádzajúce audionahrávky z tejto série:

1. Návšteva a starostlivosť o chorých
2. Hladných kŕmiť, smädných napájať
3. Nahých odievať, väzňov navštevovať
4. Ujať sa bezdomovcov
5. Mŕtvych pochovávať
6. Nevedomých vyučovať, pochybujúcim dobre radiť

*****

Preklad prelátovej audionahrávky.

Desaťminútová audionahrávka v španielčine tu.

Dejiny spásy nám ponúkajú sústavnú interakciu medzi milosrdnou láskou Boha a ľudskou slabosťou. Tak ako matka zblízka dozerá na svoje

najmladšie dieťa, aby sa vyhlo nebezpečenstvu a neublížilo si, tak Boh sprevádza ľudstvo počas všetkých stáročí. Každý z nás zakúsil v živote jeho vedenie, ruku Božskej Prozreteľnosti. A preto mnohé pády a omyly v našom každodennom živote sa pre nás stali príležitosťou na stretnutie s naším Pánom!

Naprávať tých, ktorí chybujú [alebo napomínať hriešnika], je skutkom milosrdenstva, ktorý môžeme sústavne sledovať v biblických pasážach, kedykoľvek sa človek rozhoduje (môžeme tiež povedať, keď sa my rozhodujeme) zvoliť si cestu zla. Dejiny Vyvoleného národa sú jasnou ukážkou tejto Božskej starostlivosti. V mnohých situáciách mohol Jahve prestať viesť svojou rukou, ale napriek tomu On vždy (niekedy aj s trestom alebo varovaním zo strany prorokov) vedie svoj Ľud späť, znovu ich nasmeruje na cestu spásy.

Vtelením Slova získava Božie milosrdenstvo ľudskú tvár: tvár Ježiša Krista. Boh sa stal Bratom, ktorý nás vyhľadáva jedného po druhom, v našich momentálnych situáciách, s našimi osobnými vlastnosťami, s niekoľkými či mnohými talentami, ktoré vlastníme. V Evanjeliu vidíme, že Kristus sa nevyhýba pokarhaniu, napomínaniu tých, ktorých chce vie priamou cestou, a nie sú to len farizeji, ktorí odmietajú jeho posolstvo, ale aj jeho priatelia. Karhá Petra, dokonca prísne, keď tento naznačuje, že by sa náš Pán mal vyhnúť Umučeniu, karhá Martu v Betánii, jemne, za to že sa nadmerne starala o domáce práce. Náš Pán vedel, aký tón a výber slov je najvhodnejší pre danú situáciu.

Podľa príkladu nášho Pána si uvedomujeme, že bratské napomenutie, s tým správnym úmyslom, bez ponižovania tých

druhých, bolo užitočné v Cirkvi už od samého začiatku. „Bratia“, píše sv. Pavol Galatánom, „ak niekto koná nesprávne, vy, ktorí ste duchovní, jemne ho napomeňte, čím sa staráte aj o seba, aby ste ani vy neprišli do pokušenia.“ Apoštol jednoducho opakuje Kristov príkaz: „Ak sa tvoj brat prehreší proti tebe, choď a napomeň ho, medzi štyrmi očami. Ak ťa počúvne, získal si brata.“

Preto je bratské napomenutie povinnosťou každého kresťana. Keď nám niekto ponúka napomenutie pre naše vlastné dobro, mali by sme to vnímať ako vyjadrenie Božieho milosrdenstva, ktoré využíva ľudské nástroje, aby nás viedlo na správnu cestu. V prvom momente nám to vôbec nemusí byť po chuti, môže sa nám to zdať nepríjemné. Pýcha nás nabáda k vzbure, hľadaniu výhovoriek, ktoré sú vždy naporúdzi. Ak sa však nad týmto napomenutím zamyslíme v Božej prítomnosti,

vzbudí to v nás úprimný pocit vďačnosti, lebo niekto si dal tú námahu, aby sme si uvedomili svoju chybu, ktorú sme predtým nevnímali.

Nepodceňujeme silu milosrdenstva, pretože bratské napomenutie prijaté s pokorou, dokáže budovať vzťahy, posilňovať priateľstvo, vyhnúť sa budúcim komplikáciám a byť štartovacím momentom nového obdobia v živote človeka.

Pred niekoľkými rokmi pápež Benedikt XVI. (ktorému by sme mali byť veľmi vďační) sa zoširoka vyjadril k tomuto prejavu dobročinnnej lásky. „Dnes sme vo všeobecnosti veľmi citliví voči starostlivosti a dobročinnosti voči iným vo fyzickom a materiálnom zmysle, ale temer úplne zabúdame na duchovnú zodpovednosť medzi ľuďmi.“ A dodal: „Keď čelíme zlu, nemôžeme mlčať. Mám na mysli postoj tých

kresťanov“, pokračoval pápež, „ktorí z ľudských ohľadov a pohodlnosti sa prispôsobujú prevažujúcej mentalite, namiesto toho, aby svojim bratom a sestrám dali radu v istých spôsoboch myslenia a konania, ktoré protirečia pravde a neriadia sa správnou cestou.“

Preto vám všetkým hovorím, a hovorím to aj sebe, že keď chceme niekomu pomôcť bratským napomenutím, musíme sa nechať viesť láskou a prezieravosťou, hľadať správny moment a správne slová, aby sme naše sestry a bratov zbytočne neranili. Aj Pavol vyzýval Galaťanov, aby napomínali „s jemnosťou.“ Preto je najlepšie sa zamyslieť nad napomenutím v Božej prítomnosti, požiadať Ducha Svätého, aby nám do úst vložil tie správne slová, s úplnou pravosťou úmyslu.

Môže tu vzniknúť pokušenie, že naše napomenutie pôjde jedným uchom

dnu, druhým von, alebo že napomínaný sa nebude snažiť zmeniť, alebo že jeho problém sa nás netýka...Ale nie je to tak. My, ktorí sme v Cirkvi, tvoríme jednotné telo, a chyby iných v nás musia prebudiť (bez pohoršenia alebo kritického ducha) pocity súcitu a potreby láskavo im pomôcť.

Keď napomínáme, musíme sa spoliehať na čas. Milosť je vždy účinná, ale ľudia potrebujú čas – my potrebujeme čas – aby sme uskutočnili požadované zmeny. Spomeňme si, ako apoštol Peter nechcel akceptovať to, že Kristus mal ísť na smrť, aj keď mu to náš Pán oznámil jasne a rozhodne. Potreboval čas, ktorý strávil vo väzení v reťaziach, aby si naplno uvedomil, že táto obeta je Božia vôľa.

Možno sa nám niekedy stáva, že aj keď sme niekoho napomenuli, zmena sa nedostavila a ten človek

pokračoval vo svojom omyle. V takom prípade sa modlime, čo je prvá vec, ako mu pomáhať. Akonáhle sa zasialo semiačko milosrdenstva, polievame ho modlitbou, trpezlivosťou a ľudskou láskavosťou, aby mohlo klíčiť a neskôr priniesť úrodu.

Praktizovaním bratského napomenutia môžeme účinne odolávať pokušeniu ku klebetám a ironickým poznámkam, ktoré spôsobujú toľko škôd v rodine a spoločenských vzťahoch. Môže to byť aj naše predsavzatie v Jubilejnom roku milosrdenstva – vyhýbať sa aj tej najmenej kritike našich príbuzných a priateľov, nadriadených, podriadených, ľudí, ktorých poznáme, aj tých, ktorých osobne nepoznáme. Možno je to na pohľad veľmi neľahká úloha, lebo každý deň sa stretávame s rôznymi trenicami a nedorozumeniami. Ale ak vytrváme s Božou pomocou a

silou, budeme rozsievači pokoja, ktorý pochádza z toho, že sa vyhýbame konfrontácii a snažíme sa ponúkať pozitívne riešenia.

Pomáhajme si navzájom s týmto balzomom milosrdenstva. Nikto nenájde šťastie, ak ho hľadá sám. Nezabúdajme na zápasy iných ľudí, poprosme Boha o jednoduchosť srdca, ktoré je potrebné na prijatie napomenutia s pokorou a vďačnosťou a na vyslovenie napomenutia iným, s láskavosťou a pochopením, keď je to potrebné.